

fastsat dem. De kan i intet tilfælde gøre indgreb i ophavsmandens personligt ideelle ret eller i den ham tilkommende ret til at erholde et rimeligt vederlag, som i mangel af mindelig overenskomst fastsættes af den dertil kompetente myndighed.«

Bestemmelsen i ophavsretslovens § 2 blev gennemført i 1961 bl.a. med sigte på at opfylde Danmarks forpligtelse efter art. 11 bis (1).

Den foreslåede bestemmelse i § 22 a medfører, at Danmark udnytter hjemmelen i art. 11 bis (2) til at gennemføre en forenkling af rettighedsclearingen på kabelområdet. Den nye regulering indebærer i hovedsagen følgende:

- 1) Samtidig og uændret viderefordeling af radio- og TV-programmer over kabelanlæg skal ikke længere kræve samtykke fra ophavsmændene. Viderefordelingen kan foretages frit, men ophavsmændene skal – i overensstemmelse med Danmarks minimumsforpligtelser efter art. 11 bis (2) – have krav på et vederlag, jfr. lovforslagets § 22 a, stk. 2.
- 2) For at reducere de praktiske vanskeligheder i forbindelse med vederlagsafregningen bestemmes det i § 22 a, stk. 3, at vederlaget skal kunne afregnes hos *én* enkelt af ministeren for kulturelle anliggender godkendt organisation, f.eks. selskabet COPY-DAN, som skal være fælles for *alle* typer af rettigheder.
- 3) Med henblik på at undgå langvarige retssager omkring spørgsmålet, hvormange abonnenter et kabelanlæg skal omfatte, for at den samtidige viderefordeling af radio- og fjernsynsudsendelser indebærer en ny selvstændig offentlig fremførelse, foreslås retstilstanden præciseret således, at alle kabelanlæg skal betale vederlag til rettighedshaverne, medmindre anlægget har en så klar privat karakter (ikke omfatter mere end 25 husstande i en bygning eller i en gruppe nærliggende bygninger), at programspredningen falder udenfor den ophavsretlige regulering.
- 4) For at modvirke at forhandlinger om vederlagets størrelse trækker i langdrag, bestemmes det ved en tilføjelse til lovens § 54, at enhver af parterne kan indbringe vederlagsspørgsmålet for det i § 54 omtalte nævn, som har den endelige administrative afgørelse.
- 5) Vederlagskravet skal efter forslaget § 22 a, stk. 4 være undergivet en relativ kort forældelse på 3 år. Formålet er at undgå, at den fællesorganisation, som efter lovforslaget forventes etableret f.eks. inden for rammerne af COPY-DAN, nødsages til over en længere årrække at hen-

sætte betydelige beløb til dækning af uanmeldte krav.

Med hensyn til de enkelte bestemmelser i § 22 a bemærkes:

Til stk. 1

Adgangen til at viderefordre beskyttede værker efter stk. 1 gælder for alle værker, som udsendes i radio eller fjernsyn. Ved udtrykket »udsendes i radio eller fjernsyn« forstås i § 22 a alle former for teknisk programudsendelse, som sker ved radiospredning, medmindre udsendelsen sker i kodet form, jfr. herom nærmere nedenfor. Begrebet radiospredning omfatter efter radioloven af 1973, som er udformet under hensyn til bestemmelserne i radioreglementet til den internationale telekommunikationskonvention, enhver radiokommunikationstjeneste, i hvilken transmissionerne er bestemt til at kunne modtages direkte af offentligheden i almindelighed. Som de paktisk vigtigste eksempler på udsendelser, som herefter er omfattet af licensbestemmelserne i § 22 a, kan nævnes fordeling af danske eller udenlandske programmer, som det enkelte anlæg kan modtage direkte »fra luften« fra konventionelle radio- eller TV-jordsendenet, og udsendelser, som i slutningen af 1980'erne vil kunne modtages fra direkte sendende radiospredningssatellitter.

I visse tilfælde er modtagning og kabelfordeling af udenlandske radiospredningsudsendelser, som udsendes via konventionelle jordsendenet, ikke mulig uden bistand fra de offentlige teleforvaltninger. Bistanden kan bestå i, at programmerne fremføres til kabelanlægget ved forskellige former for lukket teletransport (langdistancefremføring via radiokæde, langdistancekabel, kommunikationssatellit o.lign). De nævnte teletransporter er i sig selv ikke tilgængelige for almenheden. Viderefordeling af de fremførte programmer vil derfor kun være omfattet af § 22 a, hvis der er tale om fremføring af udsendelser, som samtidigt er genstand for direkte udsendelse til almenheden (radiospredning), f.eks. ved at der i et naboland samtidigt sker en udsendelse til almenheden. Distribueres programmet udelukkende ved hjælp af radiokæde eller via såkaldte kommunikationssatellitter (»fixed satellite service«), kan der ikke foretages viderefordeling af programmerne over et kabelanlæg med støtte i § 22 a. Viderepredning af sådanne programmer er – ligesom enhver selvstændig programspredning over et kabelanlæg – undergivet de almindelige eneretsbestemmelser i lovens § 2.